

Sygn. akt IACz 1283/16

POSTANOWIENIE

Dnia 11 sierpnia 2016 roku

Sąd Apelacyjny w Krakowie Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący SSA Krzysztof Sobierajski

po rozpoznaniu w dniu 11 sierpnia 2016 roku w Krakowie
na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa B. (...) (...)Funduszu
(...)z siedzibą w G.
przeciwko H. O.

ozapłatę

na skutek zażalenia strony powodowej na punkt 1 zarządzenia Przewodniczącego
składu Sądu Okręgowego w Nowym Sączu z dnia 17 maja 2016 roku, sygn. akt I Nc
99/16

postanawia
oddalić zażalenie.

Zaskarżonym zarządzeniem Przewodniczący składu Sądu Okręgowego w Nowym Sączu wezwał powoda do uiszczenia brakującej opłaty od zażalenia z dnia 30 kwietnia 2016 roku w kwocie 430 zł w terminie 7 dni pod rygorem odrzucenia zażalenia. W uzasadnieniu wskazał, że na mocy zarządzenia z dnia 19 kwietnia 2016 roku uznając, iż pozew w sprawie nie został prawidłowo opłacony. Zauważył, że strona powodowa dochodziła zapłaty od pozwanego nie na podstawie dokonanej z nim czynności bankowej ale na podstawie umowy przelewu wierzytelności, która czynnością bankową nie jest. Na zarządzenie o zwrocie pozwu strona powodowa złożyła zażalenie uiszczając opłatę w kwocie 200 zł. Przewodniczący uznał, iż strona powodowa nie może korzystać z dobrodziejstwa wynikającego z art. 13 ust. 1a ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych i powinna uiścić opłatę od pozwu określoną w art. 13 ustępow 1 tej ustawy, czyli 4.491 zł, tj. 5 % od kwoty 89.818 zł, a w konsekwencji kwotę 899 zł, tj. 5 % od kwoty 89.818 zł podzielone na 5 z tytułu opłaty od zażalenia, w oparciu o treść art. 13 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 19 ust. 3 pkt 2 tej ustawy. Przewodniczący zauważył, że składając zażalenie na zarządzenie o zwrocie pozwu strona powodowa uiściła opłatę w kwocie 200 zł dlatego zarządzeniem z dnia 17 maja 2016 roku pełnomocnika powoda został wezwany do złożenia brakującej opłaty od zażalenia w kwocie 430 zł.

Strona powodowa złożyła zażalenie na zarządzenie Przewodniczącego zarzucając mu naruszenie przepisu art. 13 ust. 1a w zw. z art. 19 ust. 3 pkt 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych poprzez jego błędne niezastosowanie, w wyniku uznania, że pozew nie został należycie opłacony pomimo, że wywodzi ona swoje roszczenie ze stanowiącej czynność bankową umowy kredytu udzielonej przez bank oraz uiściła opłatę od pozwu w wysokości 1.000 zł. Strona powodowa wniosła o uchylenie zaskarżonego zarządzenia oraz zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm prawem przepisanych

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Na gruncie niniejszej sprawy strona powodowa niezasadnie podnosi, iż w stosunku do niej, przy określaniu wysokości opłat sądowych, ma zastosowanie regulacja przepisu art. 13 ust. 1a ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Stosownie do wersji tego przepisu obowiązującej w dniu złożenia przez stronę powodową pozwu w sprawach o roszczenia wynikające z czynności bankowych, o których mowa w art. 5 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe, opłata stosunkowa wynosi 5 % wartości przedmiotu sporu lub przedmiotu zaskarżenia, jednak nie mniej niż 30 zł i nie więcej niż 1.000 zł. Kwestia wykładni art. 13 ust. 1a ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych była już wielokrotnie, w licznych orzeczeniach poddawana analizie przez Sąd Apelacyjny, który dokonał jego jednolitej wykładni odmiennej od prezentowanej przez stronę powodową w zażaleniu.

Strona powodowa w złożonym pozwie, jak i w zażaleniu na zarządzenie Przewodniczącego składu o wymiarze opłaty od zażalenia, jako źródła swojego roszczenia względem pozwanego wskazuje umowę z dnia 19 grudnia 2014 roku przelewu wierzytelności nabytej od Banku (...) SA z siedzibą w G.. Umowa przelewu jest wprawdzie wymieniona w katalogu czynności bankowych zawartym w art. 5 ust. 2 ustawy Prawo bankowe, jednak kwalifikowana jest jako taka o ile jest wykonywana przez banki. Umowa przelewu mogłaby zatem zostać uznana za czynność bankową w sytuacji sporu między bankiem a stroną powodową. Należy zauważyć, że przywołany art. 5 ustawy Prawo bankowe wskazuje w sposób wyczerpujący czynności, które mogą zostać zakwalifikowane jako czynności bankowe (zob. Z. Ofiarski „Komentarz do art. 5 ustawy Prawo bankowe”, stan prawny na dzień 1 stycznia 2013 r., Lex).

Okoliczność, iż czynnością poprzedzającą umowę przelewu wierzytelności zawartą między stronami była czynność bankowa w postaci umowy kredytu zawarta między bankiem a pozwanym nie przemawia za przyjęciem, iż strona powodowa może skorzystać z możliwości przewidzianej przez art. 13 ust. 1a ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych uiszczenia opłaty stosunkowej nie większej niż 1.000 zł. Roszczenie strony powodowej nie wynika bowiem z czynności bankowych, o których mowa w art. 5 ust. 1 i 2 ustawy Prawo bankowe. W realiach niniejszej sprawy nie występuje spór pomiędzy bankiem a kredytobiorcą lecz spór między nabywcą wierzytelności a kredytobiorcą a spór taki w ocenie Sądu Apelacyjnego nie jest objęty regulacją wskazanego przepisu. W orzecznictwie przejmuję się, że cesja wierzytelności wynikającej z bankowej umowy kredytowej nie należy do zdarzeń prawnych, które są „związane z istotą stosunku” stosunku kredytowego w rozumieniu przepisów prawa bankowego. Czynność ta stanowi autonomiczne źródło stosunku zobowiązaniowego w relacji do umowy kredytu bankowego łączącej inne podmioty (por. wyrok SN z dn. 4.04.2014 r., II CSK 403/13, nie publ.).

Zapis obecnie obowiązującej wersji stanowi art. 13 ust. 1a ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych wskazuje, że opłata stosunkowa w sprawach o roszczenia wynikające z czynności bankowych, o których mowa w art. 5 ust. 1 i 2 ustawy Prawo bankowe, pobierana od konsumenta albo osoby fizycznej prowadzącej gospodarstwo rodzinne wynosi 5 % wartości przedmiotu sporu lub przedmiotu zaskarżenia, jednak nie mniej niż 30 zł

i nie więcej niż 1.000 zł. Treść tego ustępu, który wszedł w życie w październiku 2015 roku i został następnie znowelizowany ustawą z dnia 18 marca 2016 roku o zmianie ustawy o

kosztach sądowych w sprawach cywilnych stanowi, że intencją ustawodawcy nowelizującego było skierowanie możliwości skorzystania z widełek opłaty w niej przewidzianych jedynie względem konsumenta, czy też osoby fizycznej prowadzącej gospodarstwo rodzinne.

Wobec powyższego należało uznać, że Sąd I instancji zasadnie przyjął, iż strona powodowa składając zażalenie na zarządzenie o zwrocie pozwu winna uiścić nie opłatę w wysokości 200 zł opartą na art. 13 ust. 1a w zw. z art. 19 ust. 3 pkt 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, a opłatę wyższą określoną na podstawie art. 13 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 19 ust. 3 pkt 2 tej ustawy tej ustawy. Nadmienić należy, że Przewodniczący wzywając stronę powodową do uiszczenia opłaty od zażalenia niewłaściwie określił wysokość brakującej kwoty jako 430 zł, zamiast kwoty 699 zł.

W konsekwencji Sąd Apelacyjny w Krakowie działając na zasadzie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. oddalił zażalenie strony powodowej.